

Покрай дола отсѣкѣдѣ —
Кѣщи — кѣто гѣби,
А хора-та колко-годѣ
Не бѣхѣ тѣй слаби.
Тукѣ ти казвамѣ село бѣше
Нѣ сега го нѣма....
Тука пѣсень ся пѣяше
А сега ѣ пустиня!...

III.

Една сутрѣнь на Гиргьовденѣ
Старци-тѣ ся сѣбрахѣ,
Дѣ сѣкога, на добѣръ денѣ,
Така ся беряхѣ.
Отѣ черкувѣ кѣт' излѣзохѣ,
Редомѣ насѣдахѣ.
На дѣрво-то, що ся сбрахѣ,
Нѣкои прави бѣхѣ.
Отѣ-рѣчѣ на-рѣчѣ — дума доди:
„Село-то порасги
„В' сѣкѣ кѣщѣ Богѣ ни дади
„Сынове кѣтъ гости.
„Хайде братья да направимѣ
„Каменѣ мостѣ на дола;
„Стига вече калѣ да газимѣ
„И да чупимѣ кола.
Стари старци бѣлобради
Бради погладихѣ,
Нѣкой отѣ тѣхѣ ся убади —
Сички придружихѣ:
„Да направимѣ, бат' Стояне,
„Богѣ п рѣка ни дава.
„Наша ѣ грижа за камѣње:
„Бар' то скоро става.
Згу'ркахѣ ся съгласихѣ —
Вечѣ да го захванѣтъ —
И здравницѣ сички пихѣ,
Какѣ ся неотрячѣтъ.